

Aankomst: 17 september 2010

Vertrek: 26 september 2010

Reisdoel: Kilimanjaro (5.895 m.)

Reisduur: 4 dagen en 1 nacht op, 2 dagen af

Dag 1**zaterdag 18 september 2010**

Daar staan we dan... een stel waanzinnige bofkonten in the middle of Africa, Tanzania! Gisteren vroeg opgestaan zodat we om 08.30 uur klaar stonden voor vertrek. Om 11.00 uur gingen we met de KLM voor acht uur de lucht in. Prima vlucht gehad met uitstekende service. Onderweg nog geproost met een glaasje Amarula, een typisch Tanzaniaans drankje. We vlogen rechtstreeks naar Kilimanjaro Airport. Bij aankomst nog even een lichte paniek aanval gehad bij de bagageband. Iedereen stond al klaar met bagage en al en onze gearbag was er nog niet. Bijna kwam onze grootste nachtmerrie uit... maar gelukkig, daar kwam hij godzijdank toch nog aan! Na een uur in een busje over ouderwetse hobbels en kuilen, kwamen we om circa 21.30 uur (lokale tijd + 1 uur) aan bij het Impala Hotel. Drankje, pizza slice en daarna vlug naar bed.

Vanmorgen ging om 06.30 uur het wekkertje. Lekker ontbeten en tevens gestart met de Diamox (plaspillen). Nou dat hebben we gedurende de dag gemerkt. Tintel hier, tintel daar en piesen als een stier! De dag begon met een game-drive in Arusha National Park, een park aan de voet van Mount Meru. De groep werd verdeeld over drie jeeps, per jeep reden we eerst een poosje door allerlei dorpjes in de omgeving. Onze gids kon ons veel vertellen over het land en de cultuur. Zo is het geloof in Tanzania ongeveer 50-50 Moslim of Christenen. Welk geloof je aanhangt maakt hier niet uit, net zo min het uitmaakt of je zwart bent of blank en welke politieke club je aanhangt. Daar kunnen we nog een voorbeeld aan nemen. Tanzania was vroeger van de Duitsers, werd later verkocht aan de Britten en is in 1961 onafhankelijk geworden. Deze onafhankelijkheid werd zonder geweld verkregen en werd verleend gewoon door het te vragen. Dat is tenminste hoe wij het ons hebben laten vertellen. De vrouwen in Tanzania zijn de hele dag in de weer, ze werken hard op het land of in

winkels. Ze lopen af en aan langs de kant van de weg met werkelijk van alles op hun hoofd. De mannen daarentegen zijn wat minder actief. Zij zijn ook de enigen die op een fiets rijden. In de omgeving zijn, naast de open velden en kleine dorpjes, veel bananenbomen, maisvelden, koffieplantages en ananasbomen te zien. Verder zie je overal beginnende detailhandel langs stoffige straten. We keken onze ogen uit naar de prachtig paarse Jacaranda's.

Aangekomen in Arusha National Park, na de toegangspoort veranderde de omgeving al snel in een dicht begroeid regenwoud. Dit stuk van het park ligt tussen Mount Meru en de Kilimanjaro. Hierdoor botst de lucht en blijven regenwolken hangen. De lucht was heerlijk fris en rook naar munt, puur genieten! Al snel zagen we een groep apen, Bavianen die elkaar op de grond zaten te vlooien. Een Evertzwijn kwam voorbij en dat was het eigenlijk wel. Na het stuk regenwoud kwamen we uit op een savanne en prompt zagen we een groep zebra's en nog veel meer zwijnen. Helemaal top! Maar de giraffen waren echt helemaal het einde. Het waren er ook zoveel en ze waren heel dichtbij.

Even verderop zagen we ook een hele groep buffels, maar het portie dieren was nog niet voorbij want bij Small Lake Molema eh Momella, zag het roze van de duizenden flamingo's. Peter had een verrekijker mee. Het was echt bijzonder om zoveel flamingo's van dichtbij bij elkaar te zien terwijl je ondertussen het klapperen van de vleugels hoorde. Bij het meer hebben we gegeten. Onze lunchbox was gevuld met een sandwich met kaas en tomaat, een groente pastei, zwart ei, kippenpoot, appel, muffin, chocola en pakje sap. De game-drive eindigde bij een uitkijkpunt bij een krater. Hier zagen we nog een groep Colobussen, zwart-witte apen met pluimstaart die van boom tot boom sprongen. Een mooi slot van een geweldige safari.

Bij aankomst in het hotel nog een drankje gedaan. Tijdens het borrelen hoorden we muziek, het was feest op de rotonde. Op zaterdag wordt er blijkbaar veel getrouwd en dat wordt gevierd met een rondje rotonde. Eerst rijden de auto's met muzikanten een rondje, daarna komen de pas gehuwden met aanhang om foto's te maken en te dansen. Het was afgeladen, in vrij korte tijd hebben we maar liefst vijf stelletjes voorbij zien komen. De mannen in veel te grote pakken en schoenen en geweldig dansende vrouwen met dikke billen. Na het eten de tassen gepakt en vroeg gaan slapen voor de eerste dag van de expeditie.

Dag 2

zondag 19 september 2010

Start: 1.800 m. hoogte

Eind: 3.000 m. hoogte

Uren: circa 5,5 uur

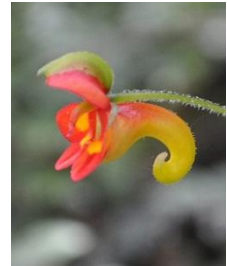
Omgeving: door regenwoud naar de kam van de berg

Vanmorgen om 06.30 uur opgestaan zodat we om 08.00 uur onze bagage konden inladen. Om stipt 08.30 uur ja ja, reden we vol verwachting weg. Eerst nog even naar de supermarkt om flessen water en blikjes cola in te slaan. De supermarkt genaamd 'Rotterdam' stond heel harmonieus naast een ander gebouw genaamd 'Amsterdam'. Via een ontzettend leuk dorpje vol met grote bananenbomen en leuke huisjes waar de varkens al hangend aan de veranda werden uitgebeend, bereikten we de gate van de Machame route. Buiten de poort stond het vol met porters die graag mee wilden op trip, een mogelijkheid voor veel inkomsten natuurlijk. Aan de andere kant van de gate stond het vol met toeristen en busjes met stinkende uitlaatgassen. Onze chieft Tegemea zou de porters uitkiezen, hierna zou de bagage gewogen worden. De porters mogen maximaal 15 kilo

dragen. Er ging echter iets mis met de bagage, blijkbaar waren er meer kilo's dan verwacht, waardoor er te weinig porters waren. Wij waren één van de laatste groepen, dus de jongens aan de gate waren al weg waardoor er porters uit het dorp gehaald moesten worden. Dit gaf flink wat vertraging, circa 2,5 uur gewacht en in een heel rustig tempo gelopen zodat de jongens voldoende tijd hadden om het eerste kamp op te zetten. In totaal waren er vandaag 350 toeristen en 1700 porters ter plaatse.

De tocht naar het eerste kamp door een regenwoud was prachtig. Hoge bomen begroeid met mos en varens. Gekleurde bloemetjes, waaronder de Impaciens, deze geel-rode bloem met gekrulde staart groeit alleen in Tanzania. Verder zagen we reuze varens en andere mooie planten, de grond was af en toe drassig. Na de lunch kreeg ik flinke hoofdpijn dus het laatste uur was zwaar. Een ibuprofennetje hielp gelukkig snel. Jorge had strakke kuiten maar hield het verder goed uit. De bijwerkingen van de Diamox bleven ook behoorlijk aanhouden, ik heb echt de hele dag afwisselend tintelende voeten, vingers en lippen gehad. Op een gegeven moment voelde ik mijn hele gezicht tintelen. Eenmaal aangekomen in het kamp na ongeveer 5,5

uur stonden de tenten al op. Het duurde alleen ontzettend lang voordat het eten klaar was. Na 2 uur wachten mochten we de eettent in, na nog langer wachten werd er soep opgediend en na nog eens 3 kwartier wachten, om 21.30 uur, kwam het hoofdgerecht. Iedereen viel ondertussen bijna in slaap. Om 22.00 uur lagen we eindelijk in bed met oordoppen in tegen de herrie. Op zich redelijk geslapen. Het omgaan met de plas fles was alleen nog een hele kunst... luchtbed opzij geschoven, naast de fles geplast, kramp in je benen maar evengoed bijna 700 cc geplast! Achteraf is de frustratie goed te begrijpen, de plas fles blijkt namelijk een variant voor mannen te zijn.

Taalles Swahili 1

Jambo - hallo
Asante sana - dank je wel
Pole pole - rustig aan
Pole - bless you
dade - zus
Kaka - broer
Bibi - oma (Dennis)

Aan de spelling kunnen geen rechten worden ontleend.

Dag 3

maandag 20 september 2010

Start: 3.000 m. hoogte
Eind: 3.800 m. hoogte
Uren: circa 5,5 uur
Omgeving: lava rotsen met struiken, kleine boompjes en witte bloemen

Vanmorgen werden we om 07.00 uur gewekt. We kregen per tent een bak warm water om ons enigszins te wassen. We kregen een lekker ontbijt met groente omelet, worstjes en pap. Gisteravond zagen we vanuit de eettent al de besneeuwde top van de Kili in het maanlicht. Vastberaden gingen we om 09.00 uur op pad. De route van vandaag was steil met af en toe een flinke klim. Vreemd genoeg vond iedereen het vandaag beter te doen dan gisteren. De hoogte viel ook best mee, natuurlijk hijg je meer tijdens een klim en moet je soms echt even bewust adem halen, maar verder ging het gewoon goed. We liepen vandaag ook met stokken en dat scheelde ook een hoop. Het kamp was sneller in zicht dan verwacht. Het loopt ook prettiger als je van te voren het doel al ziet. Onderweg vielen er nog wat regenspetters en hadden we lichte hagel, niet echt noemenswaardig. Het kamp was ruimer opgezet dan het eerste kamp, er zijn hier veel minder bomen waardoor er meer plek is.

In het kamp zitten we gezellig aan de thee met koek, popcorn en het zonnetje schijnt. We zijn tevreden. We hebben straks nog een uurtje lopen naar een hoogte van 3.900 m. voor de boeg, om ons lichaam alvast te laten wennen aan de hoogte. Hierna gaan we weer terug naar ons kamp op 3.800 m. Morgen lopen we helemaal naar de 4.600 m. voor de lunch, waarna we weer dalen tot 4.050 m.

Tijdens de wandeling verteld onze chieft Tegemea ons veel uit over de Kilimajaro, erg interessant. We zien een prachtige zonsondergang. Als toetje is ook de maan al zichtbaar boven de top van de Kili. De nacht bestaat uit korte hazenslaapjes en de welbekende plas fles frustraties.

Leuke anekdote: Jorge lopen porren omdat hij snurkt, maar door de oordoppen niet horen dat het uit een andere tent komt. Slechte oordoppen trouwens (Xenos) als je gesnurkt uit een andere tent hoort!

Taalles Swahili 2

Lala salame - welterusten

Karibu - welkom

Nzuri - goed of oké

Nakupenda - ik hou van je

Nakupenda mpenzi wangu - ik hou van je schatje

Aan de spelling kunnen wederom geen rechten worden ontleend.

Dag 4

dinsdag 21 september 2010

Start: 3.800 m. hoogte

Tussenstop: 4.600 m. hoogte bij de Lava tower

Eind: 4.050 m. hoogte

Uren: circa 8,5 uur

Omgeving: maanlandschap met grote lava brokken, lobelia's en cactussen

Vanmorgen wakker geworden met een prachtig uitzicht op Mount Meru, waarbij de top van de berg uitstak boven een witte wolkendeken. Het was Jorge eindelijk gelukt om te poepen, dus zijn dag kon al niet meer stuk. We hebben trouwens twee chemische toiletten met een rechthoekige tent er omheen. Ze worden iedere dag keurig schoongemaakt dus het is te doen. Het eerste deel van de tocht was zwaar door de enorme hoogte. Her en der hoofdpijn en gevalletjes van diarree. Het was echt een uitdaging om positief te blijven. Er was ook weinig te zien, alleen maar rotsen. Na ruim 4 uur lopen kregen we lunch, wat een feest! Ze hadden dit keer de eettent opgezet en we kregen soep vooraf en kip met zuur en gebakken aardappels als hoofdgerecht. Wat waren we blij! De lunch box van de voorgaande twee dagen was op zich ook prima, maar dat hadden we voor een derde keer en zeker op zo'n hoogte niet weg gekregen.

Na de lunch ging het stukken beter, ook zakten we weer af naar een lager niveau. Het kamp voor deze nacht was leuk opgezet met uitzicht op de eerste uitdaging van morgen, de Breakfast wall.

Vandaag geen Taalles Swahili

Dag 5, D-dag

woensdag 22 september 2010

Start: 4.050 m. hoogte

Eind: 4.600 m. hoogte

Uren: Breakfast wall om precies te zijn 1 uur en 54 minuten, daarna tot kamp Barafu 7 uur

Omgeving: zeer steile wand, op en af stijgen en dalen, kaal landschap

Het was vandaag een lange dag waarbij we veel kilometers hebben afgelegd. De enorme hoogte werkte niet mee. Toch hebben we het allemaal goed volbracht. De Breakfast wall was super gaaf om te doen. Klimmen en klauteren op handen, voeten en billen. Ik voelde me als een vis in het water. De planning was om rond 15.30

uur aan te komen in het kamp, dit werd echter pas om 17.00 uur. De tenten stonden er wel maar de bagage was er niet, ook de thee stond niet klaar terwijl dit juist vandaag zo belangrijk was. Kamp Barafu ligt ergens op een bergwand vol rotsen en puin. Het lijkt wel een volledig ingestort dorp, overal grind, puin en losse stenen. De tenten staan ook allemaal schots en scheef, verder is het guur, koud en winderig. Van ellende met Hanno en Stephan in een tent gaan zitten totdat de bagage aan zou komen. Die kwam gelukkig vrij snel. Daarna crackers met kaas gegeten en om 18.30 uur naar

bed gegaan. Om 21.45 uur werden we gewekt voor soep en een bord spaghetti, niemand had echt trek. Na het eten was het tijd om alle warme kleding aan te trekken, wel vijf lagen! Om 23.30 uur is het tijd voor de eerste groep om te vertrekken, dit zijn Michel, Mariska, Dennis, Bianca, Hans T, Yurèna, Jorge en ik. Na een half uur werden we gevolgd door groep twee, bestaande uit Trudy, Jessica, Rob, Stephan, Hanno, Peter en Hans W. Al na 1,5 uur wordt groep één ingehaald door groep twee. Zeer frustrerend. We besluiten om de groepen niet te splitsen maar om het tempo op te voeren. Helaas lukt dit niet waardoor groep één toch uit elkaar gaat. Hanno is een in eerder stadium wel aangesloten bij groep één en blijft bij Hans T. en Yurèna.

Het was koud, donker en het duurde vreselijk lang. Gelukkig was het volle maan en bleef het de hele nacht droog. We hebben de hele week geluk gehad met het weer, anders hadden het heel anders gelopen. Onderweg begonnen gingen onze gidsen te zingen, dit werkte erg motiverend. Niemand durfde ondertussen te vragen hoe laat het was en hoe lang we nog moesten, uit angst voor een teleurstelling. De preventieve Norit zorgde ervoor dat niemand langdurig met de broek op de enkels hoefde te zitten, behalve voor Jorge...

We gingen voetje voor voetje en ondertussen proberen je adem onder controle te houden. Daarnaast was het een kunst om je verstand op nul te houden. Gedachten kosten teveel energie en met negatieve gedachten kun je beter meteen stoppen en weer naar beneden gaan. Het werd op een gegeven moment echt een mentale kwestie. Ik geloof dat we deze week bijna iedere dag gebeden hebben voor een goede afloop en tijdens deze nacht voortdurend. Je zoekt overal troost en afleiding. Je gaat zelfs zo diep dat je bijna gaat hallucineren. Ik zag bijvoorbeeld lichtjes en lachende gezichtjes in de rotsen. De kleine beer is de hele nacht mijn steunpunt geweest terwijl er in de sterrenhemel van Tanzania geen kleine beer voorkomt... Tja. Bij zonsopgang zouden we op de top staan. Dit is niet gelukt, wel hebben we op een paar rotsen gekeken naar dit adembenemende fenomeen. En we hadden al zo weinig zuurstof! Door de opkomende zonnestrallen kregen we weer nieuwe moed. Bijzonder dat je nog zoveel energiereserves hebt terwijl je er al echt helemaal doorheen zit. Je kunt zoveel meer dan je denkt. Ik heb zeker drie of vier keer een opleving gehad.

Hoewel de tocht naar boven echt afzien was en het leek alsof we in de hel waren beland, hebben we ons er toch goed doorheen geslept. Na 7 uur lopen hadden we ook echt het idee dat we het samen zouden halen. Niemand heeft de gedachte gehad om te stoppen. Na al onze geleverde inspanningen konden we echt niet meer terug. Na nog een uur lopen kwamen we aan op Stella Point, aan de rand van de krater. Mensen werden af en aan afgevoerd, ze zagen groen en geel en hadden draaiende ogen. Heftig! Snel de andere kant op kijken want dit wilden we echt niet zien. Bij ons waren er buiten koude voeten en snotneuzen weinig problemen. Er gingen wat benen slepen en ruggen gingen lichtelijk protesteren.

Na het bereiken van Stella Point moesten we nog ongeveer een uur, we konden Uhuru Peak al zien! Aan de linkerkant doemde grote ijsbergen op met een bevroren meer. Aan de rechterkant zagen we een enorme krater. Bijna, we waren er bijna! Gearmd hebben we als groep de laatste meters afgelegd. Groep twee stond ook op de top, we vlogen elkaar in de armen waarbij de nodige tranen vloeiden. De USG Energy vlag werd gehesen voor de foto's, helemaal te gek! We hebben het echt op wilskracht en karakter gered waarbij we ik me echt heb laten voortslepen door mijn stokken. De complimenten voor de personen zonder stokken, Jorge en Jessica. Peter kreeg na het behalen van de top, helaas behoorlijk last door de hoogte en werd direct afgevoerd. Dit heeft een enorme impact gehad op de achterblijvers van zijn groep. Heel erg naar... Hans W. heeft meerdere keren flink gekotst (met twee vingers). Ik heb zelf ook continu het gevoel gehad dat er uit één van mijn twee lichaamsuitgangen iets naar buiten wilde, gelukkig kon ik het onderdrukken met een boer of een scheet. Tijdens een expeditie als de Kilimanjaro verlies je echt al je schaamte. Iedereen zit in hetzelfde schuitje en laat zichzelf lekker gaan. Na de expeditie moet dit gedrag natuurlijk wel direct in de kiem gesmoord worden.

Na het behalen van de top op 5.895 m. hoogte gingen we met een noodgang naar beneden om te herstellen. Ik

moest echter ook nog van een andere ervaring herstellen. Bovenop de top is Jorge namelijk op zijn knieën gegaan om me ten huwelijk te vragen. We hebben lekker een potje gejangt waarbij één van de gidsen zich hoogst waarschijnlijk afvroeg of we geen acuut gevalletje van hoogteziekte hadden? De weg naar beneden bestond uit kiezels en grind en duurde zeker nog 3 uur. Totaal heeft groep één er 12.45 uur over gedaan, groep twee drie kwartier korter. Hans T, Yurèna en Hanno zijn een heel eind gekomen maar hebben de top helaas niet

gehaald. Eenmaal terug in Barafu kamp weer de nodige knuffels en ervaringen. We waren allemaal total loss. We kregen de gelegenheid om nog 2 uurtjes te slapen in een gloeiend hete tent voordat we moesten inpakken om terug te gaan naar een kamp op 3.800 m hoogte. Weer een tocht van 2 uur, maar we zouden die nacht wel lekker slapen.

Het kamp is recht en de lucht is beter, fijn zuurstof! Het is wel erg koud als de zon onder is en onze neuzen zitten vol met korsten door al het stof, schrale neus en zere lippen maar totaal geen spierpijn. Dat is dan wel weer fijn.

Ook vandaag geen taalles, we hebben er de kracht niet voor.

Dag 6

donderdag 23 september 2010

Start: 3.800 m. hoogte

Eind: 1.800 m. hoogte

Uren: 5 uur

Omgeving: pad tussen struiken en regenwoud met heel veel treden

Hoe naar een kamp kan zijn als het koud en donker is (we hebben het weer koud gehad vannacht: met 2 paar sokken, thermobroek, thermoshort, ski-pully, fleece trui en muts in je slaapzak!), zo leuk en gezellig is het dan 's morgens weer als het warm is en de zon schijnt. Na het laatste gezamenlijke ontbijt volgde de afscheidsceremonie met de porters. Dankwoordjes van Ammy, onze Peter en chief Tegemea. De lonen werden

uitgedeeld met een extra footje voor iedereen. Ons overgebleven eten zoals; mueslirepen, Snickers, Dextro, crackers, broodbeleg, soep en noodles werden verdeeld onder de porters. De potjes pasta werden direct met de vingers naar binnen gewerkt. Ook onze spullen werden verdeeld, en we hadden een berg! Dikke jassen, truien, sokken, t-shirts, gamaschen, slaapzakken, fleece dekens enzovoort. De porters zongen het Kilimanjaro lied, erg ontroerend. Hierna volgde de laatste tocht te voet van 5 uur. De route zelf was leuk, een slingerend pad langs struiken en lage bomen ging langzamerhand

over in een regenwoud. Prachtig! Alleen die treden... we hadden geen knieën meer over. In onze enthousiasme hadden we echt al onze snacks achtergelaten zonder rekening te houden met de laatste dag. Ik werd echt helemaal flauw van de honger. Het pad ging over in een blubberig spoor van four wheel drivers, gelukkig had het niet geregend anders was er helemaal geen doorkomen aan geweest. Onderweg kwamen er kinderen uit de bosjes gerend die van alles wilde hebben, vooral water en chocola. Eén van de kinderen had zelfs een zeis bij zich. Ook zagen we vrouwelijke houthakkers met een enorme boomstam op hun hoofd, en dat op slippers.

Eindelijk waren we beneden bij één van de toegangspoorten. Nog even uitschrijven en hup in de bus. Wat zaten we lekker! In een echt Afrikaans dorpje, Mosh, stapten we uit voor een lunch. De lunch werd verzorgd door onze trouwe koks. Na het eten ging, bij wijze van spreken, het hek open en werden we belaagd door allerlei opdringerige verkopers. Had ik maar nooit die Tanzania badge gekocht van \$ 5,-. Michel ruilde zijn leuke drinkfles voor een t-shirt, even later werd dezelfde drinkfles weer aan Michel te koop aangeboden! Op een gegeven moment kwam er een jongen voorbij met onze fleece deken om zich heen geslagen terwijl het snikheet buiten was. Vertederend vond ik het. Jorge had met één van de porters afgesproken om zijn schoenen op te halen. Smelly shoes! Die jongen was zo ontzettend blij met zijn nieuwe schoenen, zelfs Jessica en ik kregen een knuffel. Vanuit USG Energy was er ook een doos met petjes voor de porters meegegaan. Ze waren er heel blij mee en voor ons waren ze tijdens de tocht zeer herkenbaar.

Na de lunch terug in de bos en linea recta naar het hotel. In de bus werden over en weer Afrikaanse en Nederlandse nummers gezongen. Ras artiest Michel gooide zelfs Sinterklaas kapoentje in de strijd, fantastisch! Al waren de Tanzanianen en zeker de buschauffeur er minder content mee. Na een stilte werd snel de radio aangezet.

Na een heerlijk warme douche en flinke scheerbeurt waren we allemaal weer fris en fruitig voor een laatste dag in het centrum en een feestavond met de safarigroep.

Kortom: een ongelooflijk bijzondere ervaring om nooit en dan ook nooit meer te vergeten.

Minder leuke anekdote: 4 uur vertraging hebben met het vliegtuig omdat de piloot ziek is.

Kilimanjaro song

Solo: Kilimanjaro

Allen: Kilimanjaro (2x), Kilimanjaro mlima mre-fu sana

Solo: Na Mawenzi

Allen: Na Mawenzi (2x), na Mawenzi mlima mre-fu sana

Solo: Ewe nyoka

Allen: Ewe Nyoka (2x), ewe nyoka mbona wanizunguka

Solo: Wanizunguka

Allen: Wanizunguka (2x), wanizunguka kunila nyama

Hakuna matata song

Jambo

Jambo bwana

Habari gani

Nzuri sana

Wageni mwaribishwa

Hakuna matata

Kenya nchi nzuri

Nchi ya maajabu

Nchi ya kupendeza

Kenya yetu

Wa kenya wote

Gevolgd door diverse keren hakuna matata